- *Ο Στρατός της Σωτηρίας* στο θέατρο ΣΗΜΕΙΟ –

Ο στρατός της Ιωάννας

Της Ειρήνης Μ. Μουντράκη

Ο Νίκος Διαμαντής στο θέατρο ΣΗΜΕΙΟ, από το 1985, εργάζεται με σεμνότητα και μεράκι καταθέτοντας σε μια σειρά προσεκτικά επιλεγμένων έργων και αξιόλογων παραστάσεων την προσωπική του άποψη για τη σύγχρονη σκηνοθετική προσέγγιση. Σε συνέχεια της υπεύθυνης προσφοράς του στο νεοελληνικό έργο σκηνοθετεί και παρουσιάζει κατόπιν παραγγελίας το θεατρικό έργο των Αντώνη και Κωνσταντίνου Κούφαλη *Ο στρατός της Σωτηρίας.* Ο μονόλογος των δύο βραβευμένων στο παρελθόν συγγραφέων για *Το σπίτι με τα δώρα*, έργο που επίσης σκηνοθέτησε ο Νίκος Διαμαντής την άνοιξη του 2002 στο ΣΗΜΕΙΟ και μετέπειτα στο ΔΗ.ΠΕ.ΘΕ. Καβάλας, είναι το παραλήρημα μιας μεσόκοπης γυναίκας που ζει ανάμεσα στον παρελθόντα, τον παρόντα και τον μέλλοντα χρόνο.

Μία σύγχρονη κλοσάρ, μία γυναίκα ντυμένη με κουρέλια, περιθωριακή, όπως οι άστεγοι που τριγυρνάνε στο δρόμο ζητιανεύοντας, παραμιλώντας και ταίζοντας αδέσποτα ζώα, παρέχοντας ίσως σε αυτά την αγάπη και την φροντίδα που λείπει στους ίδιους και που αναζητούν στη μόνιμη περιπλάνηση τους. Ο μονόλογος της αποτελεί την προσωπική της κατάθεση. Μνήμες και όνειρα: Τα παιδικά της χρόνια, οι ευτυχισμένες οικογενειακές στιγμές, οι γονείς, τα αδέλφια, οι σπουδές, το σπίτι, η καταστροφή και οι δυστυχίες. Η αφήγηση της δεν αποβλέπει στην ανεύρεση αιτιών για την τωρινή κατάσταση ούτε στην αναζήτηση ευθυνών. Δεν είναι καν η εξιστόρηση μιας ιστορίας. Είναι κυρίως μία γεύση ζωής που σου αφήνει η ξεπεσμένη αυτή μεγαλοαστή με τα κομμάτια της μνήμης της.

Το έργο συνθέτει μία πληθώρα εικόνων και συναισθημάτων με λυρικές εξάρσεις, εύκαμπτη γλώσσα αλλά με φανερό πρόβλημα ανισότητας στα μέρη του. Ευτύχησε ωστόσο γιατί η μεστή ερμηνεία της Ιωάννας Μακρή κάλυψε πολλές από τις αδυναμίες του.

Η συγκεκριμένη παράσταση αποτελεί έναν θρίαμβο του ηθοποιού επί του σκηνοθέτη. Η Ι. Μακρή πραγματοποιεί τον προσωπικό της άθλο στα σαράντα πέντε περίπου λεπτά που διαρκεί η παράσταση επισκιάζοντας την αξιόλογη σκηνοθετική εργασία και εντυπωσιάζοντας με την ανόθευτη από τερτίπια και τεχνάσματα θεατρική της ποιότητα. Με εξαιρετικά δουλεμένη κίνηση και φωνή παρασύρει τον θεατή, τον ταξιδεύει μέσα στις μνήμες της αριστοκράτισσας κλοσάρ, φτιάχνει εικόνες, συνθέτει καταστάσεις, δίνει την ωμότητα της

ζωής αγγίζοντας λυρικές διαστάσεις. Το σώμα της γίνεται όργανο συγκίνησης, φορέας του πόνου και της χαράς αλλά ταυτόχρονα μέσο αυτοσαρκασμού και δηκτικού, υπόγειου χιούμορ. Η διάθεση που μας μεταφέρει η Μακρή, ενισχύοντας τις προθέσεις του κειμένου, είναι όχι μοιρολογιού για τα χαμένα αγαθά μα ευχαριστίας για το ίδιο το δώρο της ζωής που μας παρέχεται, για τα απλά και καθημερινά που θα έπρεπε να αρκούν για να είμαστε ευτυχείς.

Ο σκηνοθέτης έκρινε πως η παρουσία δύο κλόουν που δρουν παράλληλα με την Σωτηρία, σχολιάζοντας, υπογραμμίζοντας και αντιδρώντας διακριτικά στα όσα λέει θα ενίσχυαν τον μονόλογο αυτό. Για να τους ενδυναμώσει τους έβαλε να απαγγέλλουν και τμήματα από τον *Οιδίποδα επί Κολωνώ* του Σοφοκλή. Δυστυχώς παρά την προσπάθεια του Αυγουστίνου Ρεμούνδου και του Τάσου Πυργιέρη το εγχείρημα αυτό δεν ευδοκίμησε. Όχι μόνο γιατί ο ίδιος ο μονόλογος φαίνεται να μην ανέχεται αυτόν τον σύγχρονο Χορό αλλά κυρίως γιατί η ερμηνεία της Ιωάννας Μακρή δεν είχε καμία απολύτως ανάγκη για ενίσχυση. Είναι τόσο δυνατή η ερμηνεία της σε συγκίνηση και τόσο πλούσια σε σχόλια που οι δύο κλόουν απλώς περιττεύουν.

Την κίνηση της Μακρή και των δύο κλόουν επιμελήθηκαν οι Τζένη Αργυρίου και Ας Μπουλάγιερ.

Η παράσταση αυτή έρχεται να αποδείξει για ακόμα μία φορά την τίμια και ουσιαστική δουλειά που γίνεται στο θέατρο ΣΗΜΕΙΟ. Δουλειά συνέχειας και ευθύνης που υποστηρίζει με συνέπεια τη νέα ελληνική δραματουργία. Και μόνο για αυτό το λόγο τους οφείλουμε ευχαριστίες.

Περιοδικό ΑΝΤΙ, τεύχος 808, Παρασκευή 6 Φεβρουαρίου 2004